

FESTES TARDORALS...

IMPRESSIÓ

Novembre, el mes dels trits recorts, ja és arribat.

Novembre!. Tot en ell respira melangia. Pareix el símbol més idèntic de la mort, amb los seus dies curts, amb son cel grisenc, casi sempre nuvolat, privant-nos així, dels alegres raigs del sol, que comencen a esser ja del tot agradables. Els arbres despullant-se, a poc poc del seu fullatge, i quedant convertits en secs esquelets, ells que fins aquí havien lluit pomposament la seva frondositat, son l'emblema més eloqüent de la decrepitut humana.

Novembre!... Quin mes tant misteriosament silenciós i fúnebre!

No obstant això, dues hermoses festes apareixen ja desde son principi, que com a roses tardanques floreixen cada any dins aquesta trista i caduca estació: la festivitat de Tots-Sants i la Commemoració dels faels difunts; esplendent i magestuosa la primera, fúnebre i dolorosa, encara que profundament sublim, la darrera.

¡Quin acert i oportunitat la de l'Església catòlica, al escullir els diferents temps de l'any per celebrar les seves grans festivitats! «Totes les solemnitats del Cristianisme—ha pogut dir molt bé, un célebre escriptor modern—estàn admirablement agermanades amb les grans escenes de la Naturaleza»

Així és que quant aquesta en la present estació de l'any, s'engolfa, per dir-ho així, dins son mantell de dol i tristesa; i quant precisament tot lo de la terra se mustia, l'Església llavors mos presenta a tots els Sants com a fruits sempre madurs, com a roses sempiternes que se mantenen sempre fresques i odoríferes en el jardí mistic de l'Església, i mos fa olorar a tots els faels, encara que per breus moments, l'aroma inefable d'aquell altre món llunyà i feliç, que el gran Vident apocalíptic S. Joan, va veure desfilar davant ell, amb processó excelsa a on «una innumerable multitud, entre totes les gents i nacions i tribus i llengos, es-

taven adorant al Anyell Immaculat, revestits tots amb estoques blanquíssimes i amb paumes en les seves mans»...

Mes, ¡que curts son els resplandors de la gran festa de Tots-Sants! ¡Quin contrast més singular se verifica en la sagrada liturgia, en llur diada, passant de l'estat de gaubança i alegria a l'estat de desolació i reculliment més compridor! Es que l'Església plora sa mort de sos fills, i com a mare carinyosa se vesteix de dol i dedica tots els anys una memoria an aquella legió interminable de sers, que plena la seva ànima de dorades ilusions, en els primers anys, partiren del desert de la vida, amb el cor lacerat per cruels decepcions i miseries, que estàn expiant els seus pecats antes d'entrar en possessió de la Gloria perdurable.

El dia de difunts, que de misteris inclou! ¡Que hermós és enmitx de son trist aspecte! Que de sublim sa presenta avui la sagrada liturgia! Mirau l'altar sant cubert de negres teles: Pareix una viuda amb el seu ropatge de dol més rigorós... Fixau-vos encara més: Mirau els Ministres del Senyor multiplicant an el peu de l'ara santa l'incruent sacrifici del Calvari! ¡Oh, i quant prolífica i exuberant en tresors espirituals s'ofereix avui la Relligió augusta!... Abaix del altar hi ha congregada una multitud de gent. Es el poble cristià, el poble creient, que ha acudit a oferir sufragis i més sufragis a sos antepassats. Sols l'ha mogut a venir una sola idea: la fè en la vida futura, s'esperança en la bondat divina, la caritat envers dels seus difunts!...

¿Sentiu, ara aqueix cant lent i suau, aquestes notes melancòliques que ressonen en nostro temple? Es la severa salmodia del Ofici de Difunts... Escoltau més, i entre e'la, sentireu vibrà les llistons i responsoris com si fossin l'eco dels accents elegiags de Jeremies, tota la dolorosa confusió de Job, que consumides les seves carns per sa lepra, canta encara el seu dolor i esperança!...

No espereu avui sentir càntics alegres en la casa del Senyor. Sols hi ressonaràn el sever *Requiem, el dies iræ* terrible, el *De profundis* auster,

com a veu sortida de ses tombes... i el *Requiescant in pace* consolador, tendre i última despedida de la Relligió, pels qui s'en van per no tornar mai més!... I en mitx d'aquesta dolorosa cantoria, el clamoreix costant de les campanes, amb els seus gemecs acompassats, vos recordaràn a un pare o mare bonvolguts, a un germà o amic, que amb el Patriarca del dolor o cridaràn «Recordau-vos de noltros, al menys voltros oh amics»; semblant amb la seva persistencia a una mare molt sollicita, que no dona repòs en demanar auxili per sos fills infortunats!...

Oh grandiositat soberana de la diada dels difunts!...

Siga, doncs la diada dels morts, una meditació piedosa sobre la mort; sobre aquesta vida superior a la present: oculta, misteriosa, impenetrable; pero real, revelada i cimentada demunt la Fe, fonament de lo que esperàm i convenció de lo que no veim.

Morts, tombes, epitafis, cementeris... mos inspiraràn avui sentiments de fè, si sabem aixecar el nostro esperit a la consideració d'aquella vida futura. La idea de la mort, no se mos presentarà llavors desconsoladora, porque amb ella veurèm el final de les doloroses lluites de la vida, el complet repòs lluny de la maldat i felonia dels homos, la recompensa pels nostros treballs i mèrits...

Preguem idò, pels nostros entepassats que mos han precedit amb lo signe de la fè i dormen el somni de la pau!...

«A ell's, Senyor, i a tots els qui descansen amb Cristo, concedint-los el lloc de refrigeri, de llum i de pau per Jesucrist Senyor Nostre! — Amén...

J. ACUILÓ, PVRE.

Inca 31-10-14.

JUBILEU PELS DIFUNTS

Poc temps abans de morir Pio X concedí un jubileu *toties quoties* pel dia de la Commemoració dels difunts per tots els cristians i a totes les iglesies, aplicable solament a les ànimes del Purgatori. Deu mediar la confessió i comunió.

PRO DEFUNCTIS (1)

Quatre parets arreboçades,
un camp plè d'herba i d'escardots,
algunes creus mig clivellades
amb inscripcions semblant gargots,

és el fossar que a punta d'alba
un jaio ha ober de bat a bat
i amb una falç i la mà balba
l'erba del camp tota ha segat.

Després hi ha entrat una minyona
feta una Verge dels Dolors.
Duia en les mans una corona
de romaní i boscanes flors.

El jaio diu:—Que ets matinera!
Ella respòn:—Es pel marit!
S'ha agenollada enfront la ossera
i un vol d'ocells ha esporuguit.

Forta tronada, aixordadora,
fà persignar al vell fosser.
—Tenim mal temps!—diu. Surt a fora
i và, corrent, cap al cloquer.

Branda que branda les campanes.
El sol no surt. El dia és fosc,
S'han amagat les sargantanes
i llagimeja tot el bosc.

La iglesia rònega i petita
s'omple aviat de bona gent.
Senyor Rector al rés excita
per als difunts, devòtament.

I dalt la trona, amb accent viu,
recorda al poble l'antic chor:
«a les ànimes oiú,
que criden: ai, que dolor!»

El fosser puja al presbiteri.
Porta un roquet molt rebregat,
i prèn la Creu del Gran Misteri.
Un escolà a cada costat.

Senyor Rector canta l'absolta.
Darrera d'ell tota la gent;
i en processó, fent curta volta,
van al fossar pausadament.

Pluja suau i benfactora
ha envellut el vert dels pins.
Cap aviram ix a defora
a fer recapte en els camins.

Al arribar al cementiri
els bons fidels s'han commogut;
cada cadavre apar que'ls miri
i els remerci el seu tribut.

La viuda jove ploriqueja,
car sent la falta del marit,
i un minyonaç qui la festeja
a està mirant de fit a fit.

Senyor Rector, fervent, entona
sagrada absoluta, acompanyat
del vell fosser, i, fent rodona,
tots els pabordes del veinat.

De dos en dos els feligresos
se li agenollen davant seu,
i's fa un concert de psalms i resos,
i el salpacer va sempre en creu.

I mentrestant se fa el captiri
per a les ànimes dels passats,

i tots quants són al cementiri
semblen per Deu il·luminats.

La cerimònia és acabada.
Prompte es refà la processó
i el sol envia qualche ullada
per esvaïr tanta tristò.

Branda que branda les campanes
el vell fosser, afeixugat,
i amb el ressò cauen magranes
i aglans dels roures del serrat.

I al temple encara, amb accent viu,
se sent cantar el antic chor:
«a les ànimes oiú,
que criden: ai, que dolor!»

I quan la gent enfervorida
retorna a casa, lentament.
apar que eix clam als cors convida
a l'oració perpetuament.

I el sol ha eixit; i l'esplaiar-se
damunt la tofa dels sembrats,
sembla que vulgui agenollar-se
i orar també per als finats.

Claudi Omar i Barrera.

DE QUAN ERA NIN

IV

FLORS Y OCELLS

Aquestes contarelles són més bé impressions
de l'infancia que raonades memories d'un caçador
amant de l'art.—No som estat mai caçador
de bon-de-veres.

Ja fa molts d'anys que vaig fer les primeres
caçades d'ocells, per mi les més entrengudes i
agradeses de totes. El dia abans els meus companys
i jo, triàvem de bri en bri, de les manades
d'espart de lligar vinyes els més drets i millors; i
quan en teníem prou, tallant-los d'una mateixa
mida, d'un poc més d'un pam de llargaria, los
cremavem una mica per la part més groixuda, i
ja teníem l'espartada llesta i conforme.

L'endemà nos cridaven de bon matí, ferm que
ho havíem encarregat. Nos vestíem amb una g'a-
pada, i amb dues d'aigua fresca per la cara, dei-
xonats i alegres, baixàvem lleugers del quarto
de dormir. Tot-d'una començàvem a enviscar
l'espartada, passant i torçant passar la mà ba-
nyada d'oli per entre'ls brins d'espart ben untats
de visc. Fet això sense perdre temps, d'una co-
rreguda nos tiràvem dins l'hort, devés la bassa
on se trobava l'abeurada (1) que havíem d'envi-
car; una regadora o cequia llarga per la qual co-
rria un ratjoli d'aigua clara sempre seguit que
s'escapava de la paleta del safreig. Com mai s'hi
acabava, els ocells hi acudien assedegats durant
els dies calorosos de l'estiu, en què tant poca
se'n troba d'aigua pels entorns.

Enviscàvem depressa, posant un bri davant
l'altre a lo llarg de la cequia, a cada banda de
l'aigua, a fi que els ocells no poguessin beure
sense quedar enviscats. Tot seguit fèiem la ba-
rraca amb branques verdes de morera i lladoner,
prou gran per contenir sis o set persones ajupi-
des damunt pells de xot i herba seca, su devall
el peroter gros, arracer de l'alta paret d'esquena
d'ase, que volta l'hort, a l'ombra dels vells mo-
rers i dels fruitals, sota'ls quals corria la regado-
ra de la beguda, que, d'una cap a l'altre, enfilà-
vem des de l'interior d'aquella coveta.

El sol ixent, la frescor de la matinada, lo agra-
dable del lloc i l'il·lusió de la pròxima caçada,

m'omplien d'alegria i dolç benestar.—No hi ha-
via remei; per molta via que féssim sempre eren
passats els primer esbats de sol'eres quan tot
estava a punt. De tot d'una, fins devers les nou,
no ens cansàvem gens ni mica perquè venien
ocells sempre seguit i eren les millors hores per
agafar-ne. Sovint en compareixien d'una partida
de castes, però els que solíem enganyar eren els
manco porucs o menys deixondits que els altres;
buscarets, ferreriços, rossinyols, passaforadins,
ullets-de-bou i pinsans. Quasi sempre el primer
que s'enviscava era una juia; un ocell gris, peti-
toi, de bec, cames i carn fluixenca, i molt torpe.
Sense por ni mirament de cap casta se n'anava
dret a l'aigua i per poc que tocàs qualche verga
ja es quedava enviscat. Si aleshores n'hi havia
d'altres en terra vora l'abeurada, o posats per
les rames dels arbres de l'entorn, la torpesa
d'aquell animal nos feia rabià, perquè, al veu-
re'l els altres volatejar, fugien espantats.

No sé per quin motiu aquell ocell tant humil
era en vida, i també després de mort, el manco
estimat de tots. Record que els atlots de l'esco-
la, si n'agafaven quolqun li aficaven una agulla
per dins el cervell, i, amollant-li, prenía el vol
cap amunt en línia recta com fan les cucullades,
i llavors queia en terra com un pedaç, estufadet
i mort.

Un dia que ma mare me'n va donar una de
juia, que acabava d'agafar dins una sala, vaig
fer lo mateix que els atlots de l'escola, i ma ma-
re qui ho va veure em va dir: «Mal cor qui t'ha
mostrat de fer aqueixes coses tant salvatges?—
No te'n tornaré donar mai cap d'ocell.» Tenia
molta raó; llavors me'n vaig fer càrrec, i sempre
me n'he recordat.

El sol se feia amunt i la calor forta d'aquells
dias bascosos aviat emperesla els caçadors i el
ocells. Passades les nou, els pocs que venien se
posaven amagats entre'l fullatge dels arbres,
molt quiets; tot lo més se mudaven de tard en
tard, d'una branca a un altra, i allà s'estaven
piulant desiara amb monòtona peresa, fins a fer-
nos perdre la paciència.

Lo pitjor era que, caçàvem amb visc foraster,
una mescla de llonja i pega grega, amb la calen-
tor del sol se aclaría; i si es tirava qualche go-
rrió dins l'abeurada, fugia mig eviscat. El visc
mallorquí, el que feien els atlots amb el suc de
les lletreres de la Mola i unes quantes gotes de
garrova verda, aferrava com la rabia; però no
nos hi deixaven caçar, perquè escalfa la pell per
tot allà on la toca. Encara que durant aquelles
hores d'ensopiment no agafàssem gaires ocells
no deixàvem mai la barraca més que el temps del
dinar. Tot d'una hi tornàvem i sovint nos hi adormíem.
Hora baixa enviscàvem de fresc altra vol-
ta la cequia, i a la caiguda del sol, poc abans
de la posta, venien els darrers esbats i agafàvem
uns quants ocells més. Entre tots quasi mai so-
líen passar de dues dotzenes.

En aquells temps vingué a la possessió per ten-
nir esment a l'hort, un hortolà de l'horta de la
ciutat, un homonet ja granat, prim i magre, de
cabells clars i estopecs, cara redona i ruada,
ceies rosenques i poc visibles, pipelles socorra-
des i ulls tèrbols i vidriosos. En el lloc del nas
sols s'hi veia una especie de gra vermell a mig
madurar, sobre'ls amples oronells sempre en
moviment, com si hagués de fer un esforç per
respirar-hi. Semblant a En Sukikh d'En Turgue-
nef, posseïa totes aquelles habilitats que entre-
tenen i donen gust als infants, sens deixar d'è-
sser molt entès en tot lo referent al seu art, però,
tant mal feiner, que estimava molt més xerrar i
jugar que no treballar en el seu redol. No es va
torbar a fer-me un estel d'esquerdes de canya i

(1) Premi an els darrers Jocs Florals de Olot.

diaris atrassats, que a lo manco tenia dugues vegades la meua alçada, amb una cua molt llarga de paperins de color i una estrella en el centre pintada amb almangra; un estel com mai l'havia somniat. Els diumenges al capvespre l'alçàvem dins la tanca de l'era i al veure'l tant amunt i tant ben assentat era l'admiració i l'enveja dels afloits que en feien volar d'altres aquí i allà per tot el fons de la vall.

Però de res entenía tant el sen Neger (tal

era el sobrenom de l'hortolà) com de cavar ocells. El dia de Sant Joan va dur-me de ca-seua uns filats més amples i més llargs, que cap dels que fins llavors havia vist. L'endemà amb l'esment i acert d'un caçador experimentat va plantar-los a la improvisada beguda, devall dels morders de l'hort, tapant amb herba tota l'altra aigua de la regadora,

Joan ROSSELLO

(Continuarà)

De l'Ajuntament

Qüestió de plaça resolta

Dimecres passat la corporació Municipal tengué una sessió que pel gran projecte que acordà dur a la pràctica se poc anomenar memorable. De conformitat amb els prohoms polítics se resolgué la qüestió de plaça tantes voltes mal-versada per la disconformitat dels partits sobre'l lloc a on tenia que fer-se. De manera que l'acort de dimecres a més de caure demunt un projecte de reconciliació ha de satisfer a tots per lo acertat de la reforma, el qual per la seva magnitud i hermosura que darà a la Ciutat no pareix d'Inca.

La reforma abrigarà els següents extrems:

(A) Tomar l'illeta de Ca'n Janer per engrandir la plaça Major. Però per ara sols s'expropiarà el solar que abans era ca's Menescal, i algunes propietats mes fins an el maguetzem de la drogeria Janer.

I aprofitar, enseguida, per plaça el terré expropiat que resultarà molt més gran que la plaça actual.

(B) Axamplar el carrer del comerç fins a 11 metres per la banda de la Cortera.

Per ara s'expropiaràn les cases de ca'n Patxorra, ca'n Blay i ca'n Baqueret, dexant per més tart l'expropiació de la tira de cases compreses desde ca'n Puig des cantó fins a la taverna d'En Pau Sales.

(C) An el local de la ruïnosa Cortera de grans constuir de planta nova un edifici, fent servir els baixos per cortera i els alts per casa Consistorial, el qual donarà an el carrer de comerç per haver-se decantades les cases ja mencionades.

(D) Vendre la casa Consistorial que avui té la Ciutat i amb el capital que d'ella es treu ajudar al presupost de la reforma.

Per dur a la pràctica tant important millora s'enomenarà una comissió del Ajuntament per arbitrar recursos. Regularment acudirà al presupost, al emprèstic, a la cuota voluntaria que donaràn els veïnats favorits i a l'esmentada treta de la casa Consistorial venuda.

Com veuen, nostros lectors, la reforma és transcendental i digne de que nostra classe directora hi posi tot el seny i l'entusiasme que's mereix. Quant estiga llesta del tot, del carrer del Pou d'En Morro, que baixa de l'Estació, partirà una avenguda que passant pels carrers del Comerç i Major atrevessarà la població casi dretament.

A continuació insertam la proposició que presentà el Sr. Bal·le per escrit a l'Ajuntament:

En vista de la necesidad de decidir sobre el asunto del ensanche de las plazas Mayor y del Mercado mediante los derribos de las Illetas de la Cuartera y de Can Janer, necesidad que hoy se ha hecho más imperiosa por el estado ruinoso en que se encuentran la Cuartera y la fonda Janer; y a fin de armonizar ambos proyectos y de que los partidarios de uno y otro tengan la debida compensación y se presten mútua ayuda para conseguir un plan que se pueda llamar de reforma interior de la población aunque realizable por partes y en distintas épocas, dada su magnitud, pero que es preciso empezar bajo una orientación conocida; para evitar gastos inútiles y cooperar todos unidos a un mismo fin, acordes con los Jefes políticos D. Jaime Armengol y D. Jaime Vidal, tengo la honra de someter a la Corporación las siguientes proposiciones:

1.º—Abrir el expediente de expropiación forzosa de las fincas que sean necesarias para el ensanche de la Plaza Mayor, empezando por la adquisición de las fincas propiedad de D.ª Magdalena Alonso, de H.ºs de D. Pedro Dupuy, H.ºs Domingo Janer, Bárbara Janer y de D.ª Antonia Pallicer.

2.º—Aprobar el plano presentado por el Arquitecto D. Jaime Aleñar, de ensanche de las calles del Comercio exponiéndose al público a efectos de reclamación por término de quince días y proceden de las cosas comprendidas en el mismo.

3.º—Declarar ruinosas la Cuartera autorizándose al señor Alcalde para que busque un local apropiado para trasladar la Alhóndiga de granos y legumbres y tan pronto como se tenga, trasladar dichas dependencias allí, procediéndose al derribo del mencionado edificio.

4.º—Toda vez que esta casa Consistorial carece de todas las condiciones, de las que debe reunir, por falta de locales e independencia en las mismas, y el solar del derribo de la Cuartera está en sitio céntrico y muy adecuado por su visualidad, propongo que por el señor Arquitecto se proceda a formular el correspondiente proyecto para destinar dicho solar, los bajos a Alhóndigas y el piso a Casa Consistorial.

5.º—Toda vez que se proyecta la edificación de una nueva casa Consistorial y la hoy existente no tendrá razón de ser ni podrá prestar utilidad alguna, proceder a su venta

previo el expediente oportuno.

6.º—Nombrar una comisión que en unión del señor Alcalde pueda resolver por si sola todo cuanto afecte a las proposiciones anteriormente descritas, dándole para ello facultad especial y active su realización y promueva cuantos trabajos considere útiles a dicho fin.

Noves d'Inca

Servici de paquets postals

Apenes la societat "L'Unió Industrial,, d'Inca quedà legalment constituïda i ja la seva gestió s'és dexada sentir an el comerç d'Inca.

Feia bastant de temps que és treballava per lograr que'l bagó correu d'Inca a Palma tengués més cabuda perque la producció diària del gremi de sabaters per l'embarc era molt major que'l lloc destinat a paquets postals an el tren, i sempre tenien que quedar-se bastants en terra. S'havia acudit a diferents personatges perque mitjansassen en l'assunto, fins una comissió acudí i visità personalment En Romanones en temps de la situació lliberal; però res s'havia obtingut pràctic.

Fa cosa de tres setmanes que una comissió de "L'Unió Industrial,, composta del President D. Pere Cortés, el Secretari D. Josep Pujol i el soci fundador D. Juan Gelabert, anaren a parlar del assunto amb el Governador de la Província. El Sr. Martínez de Campos rebé molt afablament als comissionats i devant ells mateixos ja posà un telegrama a la Direcció general de correus i prometé no dexà de la mà l'assunto.

Fa pocs dies que'l Bal·le d'Inca juntament amb el President de "L'Unió Industrial,, tengueren amb el Governador una conferència telegràfica en que los comunicava aqueix, el resultat de les gestions fetes.

El Director de la Companyia de Ferro-carril de Mallorca D. Guillem Moragues havia acullit amb amor la demanda del Governador, feta en nom dels inquirers, de transportar gratis fins a principi de l'any qui vé, l'excés de paquets postals mentres es ressolgués l'expedient de la demanda enviada a Madrid.

En compliment de lo dispost, avui ha començat el servici d'un bagó tancat aposta pels paquets postals.

La Direcció Correus de Mallorca també ha acceptat el treball que correspón a sos dependents i oficines a insinuació del Sr. Governador.

Les gestions del senyor Martínez de Campos son estades a Inca molt elogiades, lo metex que la Companyia de Ferro-carril de Mallorca i la direcció de Correu, pel seu desprendiment per implantar enseguida un ampla servici de paquets postals que tant necessari era a Inca i tant favoreix nostros gremi de sabaters.

LA PRIMERA FIRA.—Mos resultà banyada. Va ploure la nit abans seguint fins a les 10 impedint que la gent dels pobles s'en-

tregàs. Els venedors per això no tengueren peresa, aiximateix hi havia de tot, lo que faltaven eren compradors.

Els porcs se sostengueren a baix preu. El beçó, el poc que se comprà, se pagava a 102 pessetes (dijous estava a 95). En càmbi el blat, article que necessita el poble puja cada dia més, se pagava a 23 i 24 pessetes la cortera.

A SAN FRANCESC.—Dilluns un tai de picapedrers se tornà posar a fer feina a la torre del Campanar de Sant Francesc amb el fi de denar-li un altra investida.

L'ELECTRICIDAT—La Propagadora Balear ha repartit unes fulles pels pobles a on dona llum elèctrica en que manifesta les condicions en que s'hauràn de retgir sos abonats desde'l dia 1er de Novembre.

Baixa el preu de l'electricitat mes del 20 per 100 an els consumidors de basse fitxa.—Els llums de 2 pessetes mensua's ara seràn de 1'50—Posaràn llums de 5 bugies an els que'n vulguen a pesseta mensual.—Desde dia 20 d'aqueix mes ja dona força elèctrica de les 3 del capvespre fins a les 8 del matí, 17 hores cada dia, de manera que'ls abonats de pesseta podràn disfrutar 510 hores de llum al mes, no ve a centim per hora. An els consumidors en contador també los baixa els preus segons la quantitat consumida, sortint-ne perjudicats els qui sols consumesquin fins a 2 Kilovats, pero aquests tenen el recurs d'acudir a la basse fitxa.

ESCOLA NOTURNA.—Dia 3 del Novembre vinent a l'escola nacional 1ra d'aquesta Ciutat comensaràn les classes per a adults.

Solament podràn concurrir a dites classes els alumnes que hagen cumplit la edat de 13 anys i no passin de 21 any.

Lo que s'anuncia per a conexement dels pares i adults a qui puga interesar.

EL REGISTRADOR.—El distingit Registrador de la propietat d'aqueix partit, D. Josep Figueiras es estat traslladat an el Registre de la Ciutat de Salamanca.

Dimecres parti per pendre pocessorí, havent acudit a l'Estació a despedir-lo moltes persones que li patentisaren les simpaties que tenia en aquesta Ciutat.

Amb tal motiu és estat anomenat Registrador interí d'aqueix distrit D. Cecili Benitez que ja ha prè pocessorí del seu càrrec.

—D. Manuel Plaza ens comunica de Palma que'n la seva Sastraria, cadena de Cort cantonada en la Plaça de Santa Eularia, ha rebut una elegant confecció de trajos i abrics per la vinenta temporada. Además, abmet roba per confeccionar mudades i abrics.

—D. Florencio Prat, que té sa tenda an el carrer Major, també mos participa que ha rebut un nou assolit propis de la tardor i s'hivern procedent de les principals fabriques de Sabadell i Tarrassa.

També se cuida de confeccionar mudades amb elegancia i economia a càrrec de la Sastraria de D. Manuel Plaza i que per les camies que fa a mida té un taiador especial.

BOLLETI COMERCIAL

Preus que retgirem a nostro mercat

Bessó	a	95'00	el quintá
Blat	a	23'00	la cortera.
Xexa	a	24'50	id.
Sivada	a	10'50	id.
id. forastera	a	10'00	id.
Ordi	a	09'50	id.
id. foraster	a	09'00	id.
Faves pera cuinar	a	26'00	id.
id. ordinarias	a	19'50	id.
id. per bestia	a	19'00	id.
Blat de les Indies	a	16'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Monjetes de confit	a	38'00	id.
id. Blanques	a	40'00	id.
Siurons	a	00'00	id.
Garroves	a	05'25	
Safra	a	03'75	s'uns.
Porcs		10 a 11	

=====

SEGELLS DE GOMA

O.

Coatchouc

Y demés aumetjos de segellar.

A l'imprenta de CA—NOSTRA

Murta 5—INCA

RECORDATORIS de Primera Comunió

MORTUORIS I VOTS RELIGIOSOS

CRAN ASSOLIT D'ESTAMPES

A nostra Llibreria.

Tinta Pelikan 4001
5001

Color de cel negra, la millor per escriure llibres, al escrit no pert mai, mai, mai—Murta, 5—Inca.

ESTAMPES

— DEL —

COR DE JESÚS

DE 75 AMB 55 CENTIMETRES

I ALTRES MIDES

Propis per fer l'entronament

del Sagrat Cor

A LES CASES CRISTIANES

C. Murta, 5—Inca

Imprenta de Miguel Durán Seurina.

LIBRERIA

DE MIGUEL DURAN SEURINA

CALLE DE LA MURTA 5,=INCA

La ciencia de los negocios, por Waldo Pondray Warren, encuadernado en tela, 5 pesetas.

Primer libro de ciencia y de dibujo, por el Dr. E. Fontsepí, 2 ptas.

El libro de la Esposa, por P. Combes en rústica, 2 ptas.

El Libro del Ama de casa, por P. Combes en rústica, 2 ptas.

Diario de un Joven, ordenado por Aracne en rústica, 2 ptas.

El Hombre práctico, por Aracne, en rústica, 2 ptas.

La Perla del Hogar o mi perfecta cocinera, en rústica, 2'75 ptas.

El Arte de educar a los niños, por TH. Simón, versión española por el autor, en rústica, 2 ptas.

La Actividad Provincial, (Obras públicas, cultura, beneficencia, hacienda) por E. Prat de la Riba. 2 ptas.

Preparación para el Matrimonio, por el P. Valencina, encuadernado, 3 ptas.

Vida de la Venerable Madre Sor Clara Andreu, por D. José Barberí, encuadernada 5 ptas.

Poesias d'En Joan Maragall, 2 tomos encuadernados, 10 ptas.

Cuidados que exige la primera infancia, por el Dr. D. Jorge Anguera de Sojo, con encuadernación lujosa, 5 ptas.

A las Madres, por el P. Juan Charruau, con encuadernación lujosa, 5 ptas.

Modo de Criar los Hijos, por R. B. Girón, 6 ptas.

El Amo del Mundo, por Roberto Hugo Benson, en rústica, 3 ptas.

Sursum Corda, cartas de la Condesa de Saint Martial, en rústica 3 ptas.

ANDREU CAIMARI

In Hoc Signo Vincas

Poema Constantinià premiat en el XV. Certamen Cientific-Literari del Seminari conciliar de San Pere, de Palma de Mallorca, celebrat en el dia 6 de novembre de 1915—Edició en paper de fil virgurat costada pel Magnific Ajuntament d'Inca.—Un exemplar ptes. 1'50.

Venal a les principals llibrerías i a l'imprenta de CA-NOSTRA en gros i a la menuda.

SOLFEO DE LOS SOLFEOS

Primer i segon tom: vanals a nostra llibrería.